

Endast två själar

Det är endast det vi ser, hör och känner. Endast det vi uppfattar utanpå.

"Ja men det är lugnt! Jag lyssnar på alla dina problem", ler du och tar min hand. Jag ler mot dig. Du är den mest underbara kvinna i hela världen. Jag får fjärilar i magen av att tänka på dig.

"Nej, det är inget", svarar jag på dina ord. Jag vill inte förstöra det här fina ögonblicket med negativitet. Vi ler mot varandra, jag tvinnar ditt långa röda hår runt mitt finger.

"Det kittlas i håret när du gör sådär!", utbrister du och jag ler mot dig.

"Då låter jag bli"

"Nej, fortsätt!"

Alla problem är som bortblåsta. Det var endast detta som behövdes. Jag vet att ditt bagage är fullt. Du ska inte behöva bära mina bekymmer också. Men jag antar att det är just för att du har ett tungt förflutet, som du är så angelägen om att bära även mitt. Vetskapen om det räcker för mig.

"Vad funderar du på?" Frågar du plötsligt.

"Jag funderar på varför vi trasiga själar egentligen dras till varandra..." svarar jag.

"För att världen har bara plats för de själar som är hela. Vi andra blir över och då söker vi tröst hos likasinnade"

Det lät ju logiskt tänkte jag. Jag är glad bara av det här ögonblicket.

"Gumman, du behöver inte oroa dig", säger du och kysser mig. Jag ler.

"Fan det går väl inte att oroa sig när du är med!" flinar jag och du slänger en snöboll i ansiktet på mig.

Medan jag torkar bort snö från ansiktet så är du redan springande i full fart mot caféet där vi alltid brukade hänga.

"Sisten till kladdkakan är ett ruttet lingon!", vrålar du och jag får genast bråttom nerför kullen.

"Det där är fusk!", tjuter jag och glömde precis bort vad jag var orolig för.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tricia Johansson med Poeter.se id #23826 innehar upphovsrätten